

Opinia Komitetu Regionów „Unijny mechanizm ochrony ludności”

(2012/C 277/16)

KOMITET REGIONÓW

- Z zadowoleniem przyjmuje przekształcenie profilu mechanizmu z reaktywnego i doraźnego w bardziej zintegrowany, efektywny i zoptymalizowany.
- Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne są zazwyczaj kluczowymi podmiotami w procesie zarządzania w sytuacji kryzysowej, więc stosowne byłoby ich włączenie w przygotowywanie planów oceny ryzyka oraz w plany zarządzania ryzykiem.
- Uważa, że UE powinna współpracować z władzami krajowymi na rzecz zwiększenia liczby szkoleń dla personelu na szczeblu regionalnym i lokalnym, aby zapewnić skuteczną reakcję na sytuacje kryzysowe.
- Zdecydowanie uważa, że UE powinna ustanowić platformę, która mogłaby być używana do wymiany informacji i doświadczeń między państwami członkowskimi i ich władzami lokalnymi i regionalnymi w zakresie przeciwdziałania katastrofom.
- Podkreśla potrzebę doprecyzowania i uszczegółowienia definicji decyzji oraz składanych wniosków o pomoc w przypadku reagowania na wystąpienie bądź groźbę wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy.
- Uważa, że aby treść planów zarządzania ryzykiem była porównywalna, należy stosować do nich standardowy model.
- Należy wprowadzić kalendarz przekazywania planów przez państwa członkowskie oraz jego cykliczną aktualizację.

Sprawozdawca	Adam BANASZAK (PL/EA), radny Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnego mechanizmu ochrony ludności
	COM(2011) 934 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż wniosek jest konsekwencją realizowanej przez Komisję polityki w obszarze optymalizacji rozwiązań i spójności polityki reagowania w przypadku klęsk i katastrof, a także przyczynia się do realizacji celów strategii „Europa 2020” oraz poprawy bezpieczeństwa obywateli UE w ramach programu sztokholmskiego oraz unijnej Strategii bezpieczeństwa wewnętrznego.

2. Zauważa, iż nowe propozycje i wnioski powstały w oparciu o przeprowadzone oceny przepisów o ochronie ludności oraz zdobyte doświadczenia wynikające z zaistniałych w przeszłości sytuacji kryzysowych.

3. Z zadowoleniem stwierdza, że niniejszy wniosek jest kolejnym krokiem Komisji mającym na celu uproszczenie i usprawnienie proponowanych regulacji prawnych, łączy w jeden wniosek ustawodawczy na lata 2014–2020 dotychczasowe rozwiązania w obszarze współpracy w zakresie ochrony ludności na szczeblu UE regulowane przez dwa instrumenty prawne: decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą wspólnotowy mechanizm ochrony ludności oraz decyzję Rady 2007/162/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą instrument finansowy ochrony ludności.

4. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne są zazwyczaj kluczowymi podmiotami w procesie zarządzania w sytuacji kryzysowej, zatem jednym z celów prawodawstwa w dziedzinie ochrony ludności musi być rozpowszechnianie informacji dla stron, które są odpowiedzialne za reagowanie kryzysowe na szczeblu regionalnym i lokalnym.

5. Podkreśla, iż wzmocniony mechanizm ochrony ludności przyczyni się do realizacji klauzuli solidarności. Docenia, że szczególną uwagę zwrócono na kwestię zapewnienia ścisłej koordynacji między ochroną ludności a pomocą humanitarną, jak również spójność z działaniami realizowanymi w ramach innych unijnych polityk i instrumentów, w szczególności w obszarze polityki sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa. Spójność z innymi instrumentami finansowymi UE powinna wykluczyć podwójne finansowanie.

6. Utożsamia się z zasadami solidarności, współpracy, koordynacji oraz wsparcia pomiędzy państwami, regionami i społecznościami lokalnymi w UE w obszarze ochrony ludności i zgadza się z opinią Komisji, że aby osiągnąć cel bardziej zintegrowanej

zdolności UE do reagowania w przypadku klęsk i katastrof, konieczna jest zmiana charakteru podejmowanych działań z doraźnych na zaplanowane z odpowiednim wyprzedzeniem, ustanowienie zintegrowanej polityki szkoleń i ćwiczeń, uwzględnienie wielopłaszczyznowości działań zapobiegających klęskom (takich jak ochrona środowiska naturalnego, przeciwdziałanie zmianie klimatu, ochrona przeciwpowodziowa i przeciwpożarowa, bezpieczeństwo, ochrona zdrowia i polityka regionalna) oraz ułatwienie dalszej współpracy między państwami uczestniczącymi.

7. Zwraca zatem uwagę, że UE, w porozumieniu z władzami krajowymi, powinna zwiększyć liczbę szkoleń dla personelu na szczeblu regionalnym i lokalnym, aby zapewnić wystarczającą i przede wszystkim skuteczną pierwszą reakcję na sytuację kryzysową.

8. Zgadza się, że do podstawowych zadań poszczególnych państw członkowskich należą działania związane z zapewnieniem ochrony ludności, a mechanizm nie może wpływać na podstawową odpowiedzialność państw członkowskich za ochronę ludności, środowiska naturalnego i majątku na ich terytorium przed klęskami i katastrofami. Celem głównym unijnego mechanizmu ochrony ludności powinno być wspieranie, koordynowanie i uzupełnianie działań państw członkowskich.

9. Podkreśla wagę wzmocnienia współpracy z państwami członkowskimi oraz władzami regionalnymi i lokalnymi w zakresie interwencji wspierających ochronę ludności w przypadku wystąpienia poważnych sytuacji nadzwyczajnych.

10. Uważa, że UE musi zidentyfikować konkretne braki w zasobach i dokładnie ustalić, w jaki sposób mogłaby pomóc państwom członkowskim w ich staraniach w zakresie poprawy gotowości, zwłaszcza w odniesieniu do władz lokalnych i regionalnych. Państwa członkowskie i UE powinny dążyć do wykorzystania istniejących zasobów, aby zapobiec tworzeniu dodatkowych obciążeń finansowych i administracyjnych, w tym obciążeń nakładanych na administrację lokalną i regionalną.

11. Zdecydowanie uważa, że UE powinna ustanowić platformę, która mogłaby być używana do wymiany informacji i doświadczeń między państwami członkowskimi i ich władzami lokalnymi i regionalnymi w zakresie przeciwdziałania katastrofom.

12. Podkreśla, że państwa członkowskie, ze wsparciem UE, powinny zaangażować władze lokalne i regionalne w reagowanie na katastrofy na wczesnym etapie, korzystając z wielopoziomowego systemu rządzenia stosowanego w obszarze polityki spójności.

13. Popiera propozycję grupowania celów szczegółowych wokół zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewnienia gotowości do reagowania na nie oraz ułatwiania szybkich i skutecznych interwencji podejmowanych w odpowiedzi na sytuacje kryzysowe w przypadku wystąpienia lub groźby wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy.

Ocena istniejących luk i zakresu ich wypełnienia

14. Stwierdza, że punktem wyjścia do dalszych działań mających na celu uproszczenie i usprawnienie sposobu funkcjonowania omawianego mechanizmu musi być uproszczenie regulacji prawnych (wniosek jest dużym krokiem w tym kierunku) i obowiązujących procedur oraz ich przejrzystość i jednoznaczność, co spowoduje ograniczenie obciążeń administracyjnych. Zauważa, że standardowy wzór mógłby pomóc w opracowaniu poszczególnych planów zarządzania ryzykiem. Brak tego wzoru zwiększa ryzyko sprzeczności za stosunku do innych planów zarządzania ryzykiem. Brak jakichkolwiek odniesień do zakresu planów i ich zasadniczej treści zwiększa koszty opracowania tych dokumentów, utrudnia porównania, a co najważniejsze kwestionuje racjonalne uzasadnienie tego, iż od państw członkowskich wymaga się składania planów.

15. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne mogą zapewnić natychmiastową reakcję na katastrofy, ponieważ dysponują pełną wiedzą na temat lokalnych uwarunkowań terytorialnych i społecznościowych. Uznaje za stosowne, aby państwa członkowskie uwzględniły władze lokalne i regionalne w przygotowywaniu planów oceny ryzyka oraz w planach zarządzania ryzykiem, gdyż w wielu przypadkach władze lokalne i regionalne dysponują kompetencjami i wiedzą przewyższającymi szczebel krajowy m.in. jeśli chodzi o ocenę zagrożeń.

16. Dodaje, że przepisy finansowe zawarte we wniosku dotyczącym transportu idą we właściwym kierunku i powinny umożliwić przeprowadzenie większej liczby działań w krótszym czasie oraz zwiększenie liczby państw korzystających ze środków, gdyż transport jest jednym z głównych kosztów w przypadku misji międzynarodowych.

17. Popiera działania Komisji zmierzające do zwiększenia dostępności odpowiednich środków transportu w celu wsparcia procesu tworzenia potencjału szybkiego reagowania na szczeblu Unii, pod warunkiem jasnego określenia celu, zakresu i warunków ewentualnego zastosowania tych rozwiązań. Pozytywnie ocenia możliwość uzupełniania środków transportu przez Komisję dodatkowymi zasobami transportowymi, koniecznymi do zapewnienia możliwości szybkiego reagowania w przypadku wielkiej klęski lub katastrofy.

18. Podkreśla, iż istotne jest przekształcenie profilu mechanizmu z reaktywnego i doraźnego w bardziej zintegrowany, efektywny i zoptymalizowany. Konieczne jest realne przejście od obecnej koncepcji pomocy ad hoc na rzecz wczesnego planowania i szybkiego reagowania.

19. Rozumie intencje Komisji dotyczące szerokiego definiowania pojęć zawartych w instrumencie w celu uelastyczenia i lepszego funkcjonowania mechanizmu ochrony ludności.

Jednakże uważa, że doprecyzowanie definicji przedstawionych w art. 4 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnego mechanizmu ochrony ludności, w szczególności dla pojęć „klęska lub katastrofa” oraz „wielka klęska lub katastrofa”, byłoby korzystne i pozwoliłoby w przyszłości uniknąć ewentualnych nieprawidłowości w wykorzystywaniu środków wsparcia w ramach mechanizmu przez państwa członkowskie.

20. Podziela opinię Komisji, iż należy również zwiększyć dostęp do krytycznego potencjału reagowania, zwiększyć możliwości transportowe oraz ułatwić procedury ułatwiające optymalne reagowanie i bardziej zintegrować elementy polityki prewencyjnej.

21. Docenia wysiłki Komisji mające na celu udoskonalenie zdolności reagowania w nagłych sytuacjach poprzez zwiększenie intensywności organizowanych szkoleń i ćwiczeń oraz przygotowanie odpowiednich planów awaryjnych.

Główne fundamenty polityki ochrony ludności: zapobieganie, zapewnianie gotowości, reagowanie i wymiar zewnętrzny

22. Opowiada się za oparciem mechanizmu na czterech głównych fundamentach polityki ochrony ludności: zapobieganiu, zapewnianiu gotowości, reagowaniu i wymiarze zewnętrznym oraz ich uzupełnieniu o przepisy poświęcone finansom.

23. Popiera podjęcie działań zachęcających wobec państw członkowskich i państw trzecich zmierzających do przyjęcia zintegrowanego zarządzania klęskami i katastrofami.

24. Podkreśla, iż w celu zapobiegania zaistnieniu szkód wywołanych przez klęski i katastrofy w odniesieniu do ludzi, mienia i środowiska naturalnego niezbędne jest podjęcie działań zmierzających do rozbudowania bazy wiedzy na temat zagrożeń i jej ciągłego uaktualniania oraz wymiany wiedzy, praktyk i informacji. Niezbędne jest również pogłębianie świadomości w zakresie zapobiegania zagrożeniom oraz wspieranie państw członkowskich i państw trzecich w podejmowanych działaniach, ze szczególnym uwzględnieniem przygotowywania planów zarządzania zagrożeniem.

25. Uznaje zasadność planowanych działań Komisji na rzecz zapewnienia gotowości m.in. poprzez ustanowienie Centrum Reagowania Kryzysowego (CRK), zarządzanie wspólnym systemem łączności i informacji dla sytuacji kryzysowych (CECIS), przyczynianie się do opracowania systemów wczesnego wykrywania i ostrzegania o klęskach i katastrofach, ustanawianie i utrzymywanie potencjału zespołów ekspertów, modułów i innych elementów oraz podejmowanie działań wspomagających i uzupełniających (szkolenia, upowszechnianie doświadczeń i wiedzy). Jednocześnie Komitet jest zdania, iż należy doprecyzować formę składania wniosku do CRK przez państwo członkowskie. Użyte pojęcie „konkretny wniosek” jest dalece nieprecyzyjne. Ponadto Centrum Reagowania Kryzysowego należy skoordynować z istniejącymi strukturami krajowymi i regionalnymi.

26. Przyznaje słuszność planowanym działaniom Komisji w sytuacji otrzymania wniosku o udzielenie pomocy złożonego przez państwo członkowskie w przypadku wystąpienia lub groźby wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy, w szczególności w odniesieniu do działań ułatwiających mobilizację zespołów, ekspertów, modułów i wsparcia interwencyjnego nienależących do europejskiego potencjału reagowania kryzysowego.

27. Popiera inicjatywę Komisji ustanawiającą europejski potencjał reagowania kryzysowego, w formie dobrowolnej puli wcześniej zadeklarowanego potencjału reagowania z państw członkowskich. Wymogi jakościowe dotyczące potencjału reagowania kryzysowego muszą zostać określone we współpracy z państwami członkowskimi. Jednocześnie wskazuje na potrzebę doprecyzowania trybu przekazywania Komisji informacji o przyczynach uniemożliwiających udostępnienie potencjału reagowania w przypadku określonej sytuacji kryzysowej. Należy też wyjaśnić, iż potencjału reagowania kryzysowego nie powinno się udostępniać w przypadku konkretnego zagrożenia, jeśli jest on niezbędny na szczeblu krajowym.

28. Uznaje za nieodzowne, by przekazywane Komisji informacje o przyczynach uniemożliwiających udostępnianie potencjału reagowania były uwzględniane w przekazywanych aktualizacjach planu zarządzania zagrożeniem.

29. Popiera działania Komisji w zakresie okresowych ewaluacji europejskiego potencjału reagowania kryzysowego, którego sprawne funkcjonowanie przyczyni się do osiągnięcia założonych celów szczegółowych.

Uwagi końcowe

30. Popiera inicjatywę Komisji mającą na celu rozszerzenie przyznawania pomocy finansowej na mocy opiniowanej decyzji w ramach wszelkich form przewidzianych w rozporządzeniu finansowym, a w szczególności dotacji, zwrotu kosztów, zamówień publicznych lub wkładów w fundusze powiernicze.

31. Popiera starania Komisji do podejmowania działań mających na celu osiągnięcie synergii i komplementarności z innymi instrumentami Unii oraz działań wykluczających finansowanie pomocy jednocześnie w ramach innych instrumentów finansowych.

32. Uznaje za celowe podjęcie przez Komisję odpowiednich działań zapewniających – w trakcie realizacji działań finansowych – odpowiednią ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym bezprawnym działaniom.

33. Podkreśla jednocześnie potrzebę doprecyzowania i uszczegółowienia definicji decyzji oraz składanych wniosków o pomoc w przypadku reagowania na wystąpienie bądź groźbę wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy, w celu wykluczenia potencjalnych nieprawidłowości wynikających z nieprawidłowego definiowania pojęć.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Artykuł 4 ust. 2 – Definicje

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<p>Do celów niniejszej decyzji obowiązują następujące definicje: [...] 2. „wielka klęska lub katastrofa” oznacza dowolną sytuację, która ma lub może mieć niekorzystny wpływ na ludzi, środowisko naturalne lub mienie, i której następstwem może być prośba o wsparcie w ramach Mechanizmu;</p>	<p>Do celów niniejszej decyzji obowiązują następujące definicje: [...] 2. „wielka klęska lub katastrofa” oznacza dowolną sytuację <u>zaistniałą na znacznym obszarze</u>, która ma lub może mieć niekorzystny wpływ na ludzi, środowisko naturalne lub mienie, i <u>którą trudno jest właściwie opanować za pomocą potencjału reagowania kryzysowego, jakim dysponuje państwo członkowskie UE</u>której następstwem może być prośba o wsparcie w ramach Mechanizmu;</p>

Poprawka 2

Artykuł 6 – Plany zarządzania zagrożeniem

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Aby zapewnić skuteczną współpracę w ramach Mechanizmu państwa członkowskie przekazują Komisji swoje plany zarządzania zagrożeniem.</p>	<p>1. Aby zapewnić skuteczną współpracę w ramach Mechanizmu państwa członkowskie przekazują Komisji swoje plany zarządzania zagrożeniem, <u>bezpośrednio po ich opracowaniu.</u></p>

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>2. Plany zarządzania zagrożeniem uwzględniają krajowe oceny zagrożenia oraz inne właściwe oceny zagrożenia i są spójne z innymi właściwymi planami obowiązującymi w danym państwie członkowskim.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają najpóźniej do końca 2016 r. przygotowanie swoich planów zarządzania zagrożeniem oraz przekazanie ich Komisji w najbardziej aktualnej formie.</p>	<p>2. Plany zarządzania zagrożeniem uwzględniają krajowe, <u>regionalne i lokalne</u> oceny zagrożenia oraz inne właściwe oceny zagrożenia i są spójne z innymi właściwymi planami obowiązującymi w danym państwie członkowskim.</p> <p>3. <u>Niezależnie od praktyk i form obowiązujących w danym państwie członkowskim, plany zarządzania zagrożeniem powinny zawierać następujące elementy:</u></p> <p>a) <u>charakterystykę zagrożeń oraz ocenę ryzyka ich wystąpienia, w tym zagrożeń dotyczących infrastruktury krytycznej oraz mapy ryzyka i mapy zagrożeń;</u></p> <p>b) <u>listę zadań i obowiązków uczestników zarządzania kryzysowego w formie siatki bezpieczeństwa, w tym określenie roli władz lokalnych i regionalnych w zarządzaniu zagrożeniem;</u></p> <p>c) <u>zestawienie sił i środków planowanych do wykorzystania w sytuacjach kryzysowych.</u></p> <p>34. Państwa członkowskie zapewniają najpóźniej do końca 2016 r. przygotowanie swoich planów zarządzania zagrożeniem oraz przekazanie ich Komisji w najbardziej aktualnej formie najpóźniej do końca 2014 r. Państwa członkowskie na bieżąco aktualizują plany zarządzania zagrożeniem i przesyłają je do Komisji, co najmniej raz na rok, na koniec każdego roku, począwszy od 2015 r.</p>

Uzasadnienie

Brak standardowego wzoru, według którego powinny powstawać plany zarządzania ryzykiem, może spowodować istotne różnice w treści poszczególnych planów. Ponadto ujęcie i podkreślenie roli władz regionalnych i lokalnych jest nieodzowne, gdyż to właśnie władze lokalne i regionalne mogą zapewnić natychmiastową reakcję na katastrofy, ponieważ dysponują pełną wiedzą na temat lokalnych uwarunkowań terytorialnych i społecznościowych. Należy wprowadzić kalendarz przekazywania planów przez państwa członkowskie oraz jego cykliczną aktualizację, a także nałożyć obowiązek niezwłocznej aktualizacji ad hoc w sytuacji zaistnienia nagłych i nieprzewidzianych zmian w obecnym planie.

Poprawka 3

Artykuł 7 lit. a) – **Ogólne działania Komisji na rzecz zapewnienia gotowości**

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<p>Komisja realizuje następujące działania na rzecz zapewnienia gotowości:</p> <p>a) ustanowienie i zarządzanie Centrum Reagowania Kryzysowego (CRK) zapewniającego stałą zdolność operacyjną i służącą państwom członkowskim i Komisji na potrzeby Mechanizmu;</p>	<p>Komisja realizuje następujące działania na rzecz zapewnienia gotowości:</p> <p>a) ustanowienie i zarządzanie Centrum Reagowania Kryzysowego (CRK), <u>skoordynowanego z istniejącymi strukturami krajowymi i regionalnymi</u>, zapewniającego stałą zdolność operacyjną i służącą państwom członkowskim i Komisji na potrzeby Mechanizmu;</p>

Uzasadnienie

Jeśli chodzi o ustanowienie Centrum Reagowania Kryzysowego i zarządzanie nim, należy w każdym razie zadbać o to, by na szczeblu europejskim nie powstały równoległe struktury i niejasne procedury operacyjne. W tym celu należy zapisać w art. 7 wniosku, regulującym kwestię CRK, że należy uwzględnić struktury krajowe i regionalne i koordynować działania CRK z tymi strukturami.

Poprawka 4

Artykuł 11 ust. 3 i 7 – Europejski Potencjał Reagowania Kryzysowego

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka
<p>Europejski Potencjał Reagowania Kryzysowego</p> <p>1. Ustanawia się Europejski Potencjał Reagowania Kryzysowego w formie dobrowolnej puli wcześniej zadeklarowanego potencjału reagowania z państw członkowskich.</p> <p>2. Na podstawie scenariuszy odniesienia Komisja we współpracy z państwami członkowskimi określa rodzaje i liczbę jednostek potencjału wymaganych na potrzeby europejskiego potencjału reagowania kryzysowego (zwane dalej „celami w zakresie potencjału”).</p> <p>3. Komisja określa wymogi jakościowe dotyczące potencjału, który ma zostać zgłoszony do Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego. Państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie jakości swojego potencjału.</p> <p>4. Komisja ustanawia procedurę certyfikacji i rejestracji potencjału udostępnianego przez państwa członkowskie na potrzeby Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego.</p> <p>5. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności ustalają i rejestrują potencjał, który zgłaszają do Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego. Rejestracji wielonarodowych modułów dostarczonych przez przynajmniej dwa państwa członkowskie dokonują wspólnie wszystkie zainteresowane państwa członkowskie.</p> <p>6. Potencjał zarejestrowany w Europejskim Potencjale Reagowania Kryzysowego jest udostępniany na potrzeby operacji reagowania kryzysowego w ramach Mechanizmu na wezwanie Komisji przekazane za pośrednictwem CRK. Państwa członkowskie informują Komisję jak najszybciej o wszelkich przyczynach, które uniemożliwiają im udostępnienie tego potencjału w przypadku określonej sytuacji kryzysowej.</p> <p>7. W razie jego rozmieszczenia potencjał pozostaje pod kierownictwem i dowództwem państw członkowskich. Koordynację między różnymi jednostkami potencjału zapewnia Komisja za pośrednictwem CRK. Potencjał, który nie został rozmieszczony na potrzeby operacji w ramach Mechanizmu jest dostępny na potrzeby krajowe państw członkowskich</p> <p>8. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają odpowiednią widoczność interwencji europejskiego potencjału reagowania kryzysowego.</p>	<p>Europejski Potencjał Reagowania Kryzysowego</p> <p>1. Ustanawia się Europejski Potencjał Reagowania Kryzysowego w formie dobrowolnej puli wcześniej zadeklarowanego potencjału reagowania z państw członkowskich.</p> <p>2. Na podstawie scenariuszy odniesienia Komisja we współpracy z państwami członkowskimi określa rodzaje i liczbę jednostek potencjału wymaganych na potrzeby europejskiego potencjału reagowania kryzysowego (zwane dalej „celami w zakresie potencjału”).</p> <p>3. Komisja <u>we współpracy z państwami członkowskimi</u> określa wymogi jakościowe dotyczące potencjału, który ma zostać zgłoszony do Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego. Państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie jakości swojego potencjału.</p> <p>4. Komisja ustanawia procedurę certyfikacji i rejestracji potencjału udostępnianego przez państwa członkowskie na potrzeby Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego.</p> <p>5. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności ustalają i rejestrują potencjał, który zgłaszają do Europejskiego Potencjału Reagowania Kryzysowego. Rejestracji wielonarodowych modułów dostarczonych przez przynajmniej dwa państwa członkowskie dokonują wspólnie wszystkie zainteresowane państwa członkowskie.</p> <p>6. Potencjał zarejestrowany w Europejskim Potencjale Reagowania Kryzysowego jest udostępniany na potrzeby operacji reagowania kryzysowego w ramach Mechanizmu na wezwanie Komisji przekazane za pośrednictwem CRK. Państwa członkowskie informują Komisję jak najszybciej o wszelkich przyczynach, które uniemożliwiają im udostępnienie tego potencjału w przypadku określonej sytuacji kryzysowej.</p> <p>7. W razie jego rozmieszczenia potencjał pozostaje pod kierownictwem i dowództwem państw członkowskich. Koordynację między różnymi jednostkami potencjału zapewnia Komisja za pośrednictwem CRK. Potencjał, który nie został rozmieszczony na potrzeby operacji w ramach Mechanizmu jest dostępny na potrzeby krajowe państw członkowskich</p> <p>8. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają odpowiednią widoczność interwencji europejskiego potencjału reagowania kryzysowego.</p>

Poprawka 5

Artykuł 15 – Reagowanie na wielkie klęski i katastrofy na terytorium Unii

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. W przypadku wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia państwo członkowskie może wystąpić o pomoc za pośrednictwem CRK. Wniosek o pomoc powinien być jak najbardziej konkretny.</p>	<p>1. W przypadku wystąpienia wielkiej klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia państwo członkowskie może wystąpić o pomoc za pośrednictwem CRK. Wniosek o pomoc powinien być <u>jak najbardziej konkretny i zawierać co najmniej następujące informacje:</u></p>

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p>a) <u>rodzaj wielkiej klęski lub katastrofy;</u></p> <p>b) <u>zasięg terytorialny jej wystąpienia oraz możliwy obszar zagrożony jej wystąpieniem;</u></p> <p>c) <u>środki finansowe, nakład czasowy i zasoby materialne konieczne do usunięcia skutków zaistniałej lub grożącej klęski lub katastrofy.</u></p>

Uzasadnienie

Doprecyzowanie informacji przekazywanych przez państwa członkowskie w przypadku zaistnienia wielkiej klęski lub katastrofy pozwoliłoby na skuteczniejszą, precyzyjniejszą i efektywniejszą kosztowo pomoc w ramach mechanizmu, a także na osiągnięcie zakładanego celu w krótszym okresie, co w przypadku wystąpienia klęsk lub katastrof jest niezwykle istotne.

Bruksela, 19 lipca 2012 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO